

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku M. D.

przy uczestnictwie Z. W., R. D. , S. D., K. D., J. D., K. D., R. D., J. P., A. S., B. S. i
A. P.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki Z. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 7 stycznia 2016 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestniczki postępowania Z. W. na rzecz
wnioskodawczyni kwotę 1217 (tysiąc dwieście siedemnaście) zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 7 stycznia 2016 r. uczestniczka postępowania Z. W. oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankach ujętych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącą przedstawione przekonujące motywy, które pozwalają na uznanie, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wyróżniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi wtedy, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącą uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej. Nie można bowiem uznać za oczywiście uzasadnionej skargi kasacyjnej, w której kwestionuje się ustalony przez Sąd drugiej instancji stan faktyczny w oparciu o zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i na tej podstawie konstruuje się zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego. Zgodnie bowiem z art. 398³ § 3 k.p.c., niedopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustaleń faktycznych i oceny dowodów. Z tej przyczyny skargi kasacyjnej nie można oprzeć na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Nie jest także skuteczna skarga kasacyjna, która dopuszczalne zarzuty

naruszenia prawa materialnego opiera na innych ustaleniach faktycznych niż dokonał ich sąd drugiej instancji. Podstawą oceny zarzutu naruszenia prawa materialnego w postępowaniu kasacyjnym są bowiem ustalenia faktyczne sądu drugiej instancji.

Wprawdzie w skardze powołano się także na przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., jednakże nie wskazano bliższych motywów pozwalających na stwierdzenie, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Dodać należy, iż przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazać ponadto należy, że nie stwierdzono występowania nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozważę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono - na wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną - na podstawie 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz § 21 w zw. z § 15 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 5 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw